

פריחה מאוחרת

שירה

אנה אקו

Copyright © 2020 Anna Ecco

All rights reserved.

הרץ

כד' להיות כדאי
כשהכל יותר מדיי
אני רץ, אני רץ לרוח
לשם, למצוא את הכוח

זה על הפנים, בפנים שלי
אבל עוד אני רץ לשם
עוד פעם
כדי לחיות, כי די

(לא) באותו מקום

אני כאן.

אני כן.

את(ה) לאן?

את(ה) לא.

פה.

קריאה קשה

הלכתי לרופא
על הכאב בצד שלי

במקום לומר לי
"לא יכול להיות תוספתן - הצד הלא נכון..."

הוא שאל אותי אם יש מצב שבו האיברים שלי
נמצאים בצד השני של גופי?

המשכתי לחשוב לעצמי
שזה תלוי איפה הוא עומד

בסוף עניתי לו
"דוקטור אני לא יודע אבל כל השאר נראה לי

הפוך."

בנתיים המלכים

יותר מדיי מלכים
לא מספיק מלח

ועכשיו הכל תפל מדיי

כי בטעות הם חשבו שהמלח הוא שומר למלכים
בלבד
ובנתיים גנבו את הטעם.

מודיעין

התחרטתי על השינוי מיד.

היינו שם פעם - במקרה?
ואחר-כך לא היינו - במקרה?
איך זה יכול להיות?

נו...

פשוט ומהר, אני עכשיו רואה.

נפלטתי מהשמיים.

בכלל לא הייתי יודעת
אם הם לא היו מודיעים לי
שהראש שלי היה בעננים.

אז תודה. תודה על המידע.
בפעם הבאה יהיה לי שכל להביא מצנח.

אני עדיין

אני עדיין מטיילת בערים כדי לבלות שעות
ואני תמיד מביאה מטבעות אם במקרה
אתקל בחנות פינתית

אני עדיין שוקעת במחשבות שלי
ואני עדיין הולכת ליאיבוד ברחובות
ואני עדיין נותנת למוסיקה לנסוע מאוזני לשפתי

אני עדיין ממצמצת בעיניים שלי בגשם הקל
ועדיין מכסה את האוזניים שלי
כשהמשאיות הקולניות עוברות

אני עדיין חיה
אני עדיין רוצה
אני עדיין.

פחות אחד

החמישייה, היא עכשיו
רביעייה.

הקול שלהם שונה
אבל הם יעשו מוסיקה
מחדש.

הם יעשו את זה
כדי לזכור איך זה היה.

כל מה שמצאנו

כל מה שמצאנו
כשחיפשנו מיום ליום
ולא ידענו שהיינו אבודים

קודם כל מצאנו דמעות
אפילו זעם, וסוף סוף
את הכאב שחיכה לנו בסבלנות

מצאנו מה להשאיר, מתי להוריד
ובשביל מה לחזור
- הבנו -

מצאנו כל מיני
את האחרים, את עצמנו
וגם אותם, את מי שעדיין לא יודעים איך לקרוא להם

בפנים ובחוץ
- מצאנו את המעמקים -
לפעמים הם הראו לנו יופי, ולפעמים כמעט הטביעו.
אותנו

עד סוף הלילה

האהילים מאובקים
הנרות כבר נשרפו
והשמש תישן עד הבוקר.

דבר אחד נשאר בחושך הזה-
לתת לעיניים להתרגל לאור החסר
ולחכות.

של מי זה?

לפעמים האוצר שייך לחיילים
ששומרים עליו

הם לא יודעים בדיוק מה יש בתוכו
בכל מקרה שומרים עליו

ככה, גם היינו חיילים

עומדים, שומרים
על החיים

כולם לבד
וביחד

אל תשכח!

אף אחד לא יודע
מה יהיה
לא יודע אף אחד

נלך עדיין
לאנשהו שדרים מחכים לנו
עדיין נלך

להמשיך
חייבים להמשיך
ולא לשכוח שיש מוסיקה

כמו שאני שכחתי ביום הזה.

כינור בכיכר

בשבילך
את עם הכינור
אני מצטערת
שלא יכולתי לבוא
כשהזמנת אותי לכיכר
שמעתי את השיר היפה
שלך
השיר של כהן
והללויה

...אולי הוא ענה לי
עוד לא, עוד לא
הוא ענה לי עוד לא

המתופפים

תודה למתופפים
שממשיכים את הקצב
מאז שלבי נפל משרוולי.

וכשמחשבתי אמרה "גם אני אפול"
המתופפים אלה השתמשו במקולותיהם
ואמרו לי לנשום לספור, פשוט לנשום ולספור.

הם יצרים קטנים עם משקפיים וכתפות
אחדים עם כיפות ואחרים בלי.

גרים ביער ובעיר ובכל מקום
שבן אדם נתפס לייאוש
לפחות מתופף אחד ימצא אותו.

בוא נשיר

אז בוא נשיר
נשיר את מה שלא יכולים
לספר

אפילו אם צריכים ללמוד
שפה חדשה כדי להגיד
מה שלא יכולים

אחרת.

כשרקדנים עפים

גופים נפגשים
לזוז, לא לזוז
לעמוד.

עוף,
תעוף!

תראה לנו מה המילים לא יכולות.

תישא אותנו מהשמים לעולם המשותף.

תתרגם לשפה פשוטה יותר
כדי שאיכרים ייכלו לראות ולרקוד
על שדות משלהם.

בחיים

פתאום יתום.

תיקח אותי
לארץ קדושה.

למקום שאין רק
סודות ושקט.

להתחיל שוב.

אפילו אם הדבור שלי הוא במבטא
ואם נשארים הזיכרונות מהארץ האבודה.

הם לא צריכים להגיד לי
להתעורר.

כי אני לא חושב שזה חלום, לא-
אני הכי חי שאי פעם הייתי.

המהות

להחזיק מעמד
זה ייקח את כל הכוח
לתת לזה לקרות

נגענו במהות.

בוא לא נוותר!
בוא לא נרפה!

איפשהו לאורך הדרך
הפחד ניסה לגמור אותנו

אבל המהות באה כדי להציל אותנו.

לראות ולהיראות

ראיתי את זה
הרשינו לעצמנו להרגיש את זה
לא ברחנו.

לשבריר שנייה
ראיתי את זה.

ובאותו שנייה
ראיתי את כל הרגעים
שכבר נתנו לעצמנו להיראות.

ההבדל היחידי הוא שעכשיו הרגעים האלה
קורים לנו באותו זמן.

ראיתי את זה.

קווים ושורות

קווים על עץ

קווים על העור

קווים על השטיחים שבהם

אנחנו מנגבים את הרגליים

המלוכלכות שלנו.

קווים שרדפנו אחריהם

רק כדי לגלות שהם כבר עברו.

הקווים שמציירים

מימין לשמאל, משמאל לימין

בעד ונגד סימטריה.

הו, את הקווים שמבקשים להימחק...

ולצערי יש גם את השורות החוזרות

שלעולם לא יאמרו.

המבקרים

ברגע שהבנתי
שכמעט שכחתי
ישבתי ובכיתי
העצבות באה שוב
בעצם היא עף פעם לא עזבה.

אז אני אומר לך
בוא איתי
בוא וננסה
לעזוב את העצבות
ננסה לא לאבד יותר.

להקשיב טוב

יש פה משהו
משהו עם צלצול מיוחד
בכמה ימים
זה מביא רגעים של שקט
ועם יותר מדיי שקט מגיע
רעש מסוג שונה

כדאי לענות
כי השקט יבוא וילך
והרעש גם יבוא וילך

אבל הצלצול המיוחד הזה
יישאר

הדמעות נופלות
תן להן, תן להן
אל תחזיק אותן בפנים יותר
לא צריך, לא צריך
לנגב את פנים
הן ייתפסו כרגע
ברגע שתיתן להן לבוא קדימה.

מצילים, מילים

סרבתי לדבר וכל המילים יצאו
או אפשר קודם כל המילים היו כבר לא, ובגלל זה
סרבתי לדבר

לא בטוחה באיזה סדר זה קרה
המילים נפרדו

הפכו לאותיות בתוך גופי
ועכשיו האותיות טובעות

אין מצילים פה.

אני מקווה שלפחות
אוכל אני לצוץ

אל תיתן לאותיות לחנוק אותך
אל תיתן להן להטביע אותך

הגיע הזמן לחבר אותן
ליצור מהן מילים שוב

אפילו האילם לא מסרב לדבר לנצח.

פגישה חשובה

בשעה

שהאור

של בני אדם

והאור מלמעלה

יפגשו

אחד עם השני

יקראו לזה שלום

מכונת כתיבה על המדף מחכה

היום ראיתי מכונת כתיבה

כמו זו שנתתי לך

שלנו-

כמו זו שקיוויתי שתהיה לנו

להשתמש, להסתכל על, לצחוק על

בעתיד, בתיד, בבית

ואני בטוחה שהזיכרון עדיין קיים

כאשר צעקתי להסיר אותה מהמדף

טעיתי-

פשוט פחדתי כי לא רציתי שהיא תשאיר שם על.

המדף לעד

אל תדאג, דג

אל תדאג, דג קטן
אני רואה אותך
שאתה שוחה הזק עם הסנפירים העדינים שלך

ואיכשהו הם נשארים מחוברים

אתה שם במיכל
וכבר הבנתי ששנינו
מסתכלים דרך הזכוכית

מעשי

אילו הייתי נולדת כ-צברה
הייתי נהפכת לאדם מעשי יותר
אבל במקום אני אני

לפעמים נראה לי שאני תקועה
איפשהו בין ילדה לגברת זקנה
ובחיים שלי אני עוד לא מצליחה
למצוא את החיים באמצע

אילו הייתי אדם מעשי
הייתי יודעת כמה תשובות
אבל במקום אני אני

אולי הפתרון הוא
שהחולמים והמעשיים צריכים להתחתן
העולם הזה אכן דורש את שנינו
אז בואו נפנה מקום

נוסע

בלי אזהרה
נעצר בדרכי

כאילו להיות בעולם התחתון
קפוא ולבד

לא לדאוג כל כך הרבה
זה רק רגע מפחיד

הכל יהיה בסדר

אם שיש לך כרטיס
או שאם אין לך כרטיס

אם שקנית
או שלא קנית

אם שביקשת
או שאם לא ביקשת

הכל יהיה בסדר

כבר לא משנה
הדברים החשובים משתנים עכשיו

דווקא היו תמיד שם, בפנים
רק פתאום אפשר להביט אליהם
הכל יהיה בסדר

בלי להיעלם יותר

הכל שם מאחורי העיניים
שם הכל מחכה ומסתתר

האור הזוהר, וגם
הריקנות שהתיישבה שם

כל מה שמעיר אותנו כל בוקר
וכל מה שמונע מאיתנו לקום

מה קרה, מה עוד לא קרה
מה שאף פעם לא קרה

החיפושים והנעדרות
הם עשו מעון טבעי

בעינינו.

עד עכשיו חצליחו להשאר מוסתרים
אבל מאז שהאהבה נמצאה הכל משתוקק

להופיע.

עברו שנים

פרה, פרה

לאט, לאט

עברו שנים, אנשים

מראה, מראה

עוד מעט, עוד מעט

עברו שנים, אנשים

אמא, אבא

אחי, אחותי

עברו שנים, אנשים

זה הורג אותי

זה הורג אותי

זה הורג אותי

זה הורג אותי

זה הרג אותי

זה הגר אותי

זה רגה אותי

זה רהג אותי

זה גהר אותי

זה גרה אותי

זה הר אותי

זה הג אותי

זה רג אותי

זה רה אותי

זה גר אותי

זה גה אותי

זה הורג אותי

שיעורי גן

עצים עומדים עדיין

בני אדם

בנות אדם

אף פעם לא הפסיקו

לרוץ אחריהם

כן, היה יותר קל להם

סתם להאמין שהכל אסור

כן, הרבה יותר פשוט

לא לשים לב לעץ שכבר בפנים

כן, איזה מסוכן להבין אחרי הכל

שאולי שום דבר לא אסור.

הגבהים

בוא נטפס על הקירות האלה בחצי הדרך
ונקפוץ למטה רק לעשות
זאת שוב ושוב

בוא נגביר את הרדיו
בדיוק לווליום שלנו
ובוא נרקוד

בוא נרקוד לבושים, בוא נרקוד עירומים
זה לא משנה! בוא נהיה הופשיים
תנו לנו להיות הופשיים

ואחר-כך נמריא ביחד על גבים
של ציפורים עד שהם
יורידו אותנו בעדינות

